

Tit - Comentarii Jean Koechlin

Tit 1:1-16

Regasim in Epistola catre Tit subiectele care ne-au preocupat in 1 Timotei: randuiala in adunari, invatatura sanatoasa, opusa celei a falsilor invatatori, roadele acesteia in purtarea celor credinciosi. Pavel i-a dat lui Tit raspunderea de a alege si de a randui batrani (la plural) in fiecare adunare (Fapte 14.23). Suntem departe de principiul atator Biserici in care un singur om cumuleaza aceste functii si, de regula, ajunge sa fie depasit de ele si sa nu le poata indeplini. Demnitate, seriozitate, ospitalitate, stapanire de sine – astfel sunt trasaturile morale indispensabile ale unui supraveghetor. Nu este deloc magulitor portretul cretanilor schitat de propriul lor profet si confirmat de apostol. Trasaturile, mai mult sau mai putin acuzate, ale omului firesc nu sunt sterse prin intoarcerea lui la Dumnezeu. Unul ramane mai inclinat sa poarte o minciuna, altul spre lene sau spre mandrie. Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie sa invete sa-si cunoasca propriile tendinte si, cu ajutorul Domnului, sa vegheze apoi sa nu le permita sa se manifeste. Asadar nesupunerea! Cea a copiilor fata de parintii lor (sf. v. 6) risca sa se arate mai tarziu fata de invatatura divina (v. 10). Si Dumnezeu nu recunoaste lucrarile celui ce nu se supune autoritatii Cuvantului Sau (sf. v. 16).

Tit 2:1-15

Alaturi de aceia care sunt randuiti „batrani“ in adunare (cap. 1.5-9), fiecare crestin, tanar sau varstnic, frate sau sora, trebuie sa aiba o buna marturie (v. 2-10). Indemnul adresat robilor se aplica tuturor rascumparatilor Domnului. Putini sunt aceia care nu au un sef peste ei si, in orice fel, fiecare trebuia sa se poata numi, ca si Pavel, rob al lui Dumnezeu (cap. 1.1). Sa fim „ornamente“ care pun in valoare invatatura data de Invatatorul nostru (v. 1; comp. cu 1 Imparati 10.4,5). Versetele 11 si 12 ne infatiseaza harul lui Dumnezeu manifestandu-se sub doua forme: 1. aduce tuturor oamenilor o mantuire pe care n-o puteau astepta prin ei insisi; 2. il instruieste pe copilul lui Dumnezeu, invatandu-l sa traiasca cumpatat in viata personala; drept in relatiile cu altii; cu evlavie in relatiile cu Domnul. Intreaga viata crestina este legata de aceste trei adverbe, iar ceea ce o sustine este speranta care umple sufletul de fericire in prezent (v. 13; cap. 1.2; 3.7). „Dumnezeului nostru Mantuitor, ... marelui nostru Dumnezeu si Mantuitor Isus Hristos“ (v. 10, 13; vezi si cap. 1.3,4; 3.4,6): acest titlu, cuprins in Numele lui Isus (Dumnezeu Mantuitor) ne aminteste ca noi li datoram Lui totul. Cu toate acestea, sa nu uitam niciodata ca El ne-a mantuit nu pentru noi insine, ci pentru El Insusi (v. 14).

Tit 3:1-15

Purtarea noastra fata de autoritati si fata de toti oamenii trebuie, in mod necesar, sa fie deosebita de tot ce eram „si noi“ inainte de intoarcerea la Dumnezeu. Si aceasta amintire a tristei noastre stari de altadata este in masura sa ne faca „plini de blandete fata de toti oamenii“ (v. 2; Filipeni 4.5). Departe

de a ne ridica deasupra lor, noi putem sa-i invitam, prin propriul nostru exemplu, sa profite de acelasi har care ne-a regenerat pe noi (prin spalarea nasterii din nou). In aceasta epistola, faptele bune sunt mentionate de sase ori (cap. 1.16; 2.7,14; 3.1,8,14). Sub pretext ca ele nu au valoare pentru mantuire (v. 5), noi riscam sa le subestimam importanta si sa ne despartim de alti crestini mai putin instruiti asupra altor aspecte doctrinare. Dimpotriva, noi trebuie sa fim „cei dintai in fapte bune“, si aceasta cu un dublu scop: intai pentru a fi de folos oamenilor (v. 8), apoi pentru a nu fi neroditori (v. 14). Domnul are placere sa produca roade in viata alor Sai si tot El apreciaza natura lor. Buna este numai lucrarea facuta pentru El. Vanzand parfumul pentru a da saracilor, Maria ar fi facut o fapta buna inaintea ochilor lumii, dar, varsandu-l pe picioarele Domnului, a stiut sa faca o lucrare buna pentru El (Matei 26.10).

clickbible.org